

160 години от рождението на Иван Вазов в БСОУ „Д-р Петър Берон“

Поклон пред българския гений и патриарх на българското слово!

„Аз пях за България, защото я обичах; аз насаждах в младите души добри чувства, аз будех съзнанията, вливах в сърцата вяра и обич към своето, защото бях син на България; аз прославих нейната божествено хубава природа, защото бях очарован от нея; аз се вглъбявах в историята ѝ, защото бях пленен от величието на нейния минал живот..., възпях нейните идеали, защото бяха свещени.

Свидетел очевидец на страшните ѝ борби, на големите ѝ страдания, на безкрайната ѝ слава, увенчала челото ѝ чрез нечуваните и геройски усилия на нейните здрави духом и физически синове, аз не можах да остана хладен, аз се радвах, аз плаках, аз трептах с душата на целия народ.

И всичко това изразих в моята песен.“

Иван Вазов

Това са думи на патриот, чиято душа скърби със скърбите на народа и се радва с неговите радости. Опнати са струните на сърцето и те зазвучават при всеки допир до него. А това са родолюбиви струни, които изтръгват думи от майстор художник. Безкрайно бедни бихме били, ако нямахме Вазов, превърнал се в духовен знак на Родината.

Неговите стихове са неотделими от българската душевност. Те са мерило за дълбоконародността на неговото прекрасно творчество, за неговата вечност. Вечност, която сам Вазов прозря: „.....и моите песни все ще се четат.“ Името му е символ на национална гордост и на българщина. Неговите творби носим в сърцата си от

люлката до гроба, те са неизменната благословия, с която Вазов е белязал всеки от нас открай време и завинаги, озарил е и е помилвал духа ни. Великият поет на България е безрезервно отдаден на Отечеството си, той е живата връзка между поколения, времена и епохи, той е част от националната ни митология. С огромен талант и със сърце, което отеква на всяко събитие в българския живот, Вазов не се изморява да възпява и с примери на героизъм и нравствено величие да защитава България, да пише с любов до несвоят, да съхранява нейната историческа памет и да напомня патриотичния дълг на всеки българин. Животът на поета – това са едни възторжени очи, взрени в България, и едно безценно перо, което от мечтата прави явност, от късовеите книжовност – литература. А литературата превръща в свое единствено призвание и съдба! Цяла България се прекланя пред своя поет, чествайки 160 години от неговото рождение. На 17 ноември 2010 година в БСОУ „Д-р Петър Берон“ също бе отбелязана тази светла годишнина. Събитието събра в актовата зала на

училището много ученици, учители и гости. От най-малките до най-големите ученици с интерес очакваха това тържество, защото всяко дете прекара прага на родното училище с „Аз съм българче“ и продължава с уроците по родолюбие на Вазов до зрелостта си, защото учениците от Българското училище се възпитават в духа на Вазовия патриотизъм. В програмата, посветена на Патриарха на българската литература, участваха ученици от V, VIII, IX, X кл., които под ръководството на г-жа Болчева и г-жа Васева представиха фрагменти от необятното му творчество. Подготовката беше продължителна и започна още в началото на учебната година; трескаво и упорито репетираха участниците и резултатът оправда очакванията. На сцената се редуваха шедеври от безсмъртното Вазово дело на фона на подходяща музика и виртуални картини, отразяващи скъпи за поета кътчета от България и от красивата българска природа.

Умело изработените от г-жа Станева декори допринасяха за автентичността на обстановката, в която младите артисти Дарин, Петър, Борко, Константин, Стефан, Кристиан, Влади поднесоха на публиката незабравими сцени от „Немили-недраги“, „Чичовци“, „Дядо Йоцо гледа“ и съживиха любими герои от далечни времена.

Зрителите слушаха „пламенната реч на Странджата“ и мощния възглас на хъшовете „Да живей!“, припомниха си махленските сплетни и съседските вражди между колоритните Иван Селямсъза и Варлаам Копринарката; усетиха трепета и възторга на „виждащия“ слепец дядо Йоцо, търсещ отговор на въпроса „Де българското?“.

Като кристален ручей се лееха най-популярните стихове на Вазов, изпълнени с чувство и плам, отразяващи неповторимото майсторство на поета. В края на спектакъла публиката възнагради участниците с бурни аплодисменти, защото всички останаха удовлетворени от видяното и очаровани от докосването до тази велика вселена. Вазов е раздал на другите най-скъпите бисери на своята душа – безценните стихове за България, изпети с много обич и нетленна вечност – поезията му ще живее в съзнанието на народа.

Вазовите песни ще се четат, защото възславят неугасимата жертвеност на българския дух, защото са молитва за България и благослов над нейната земя и народ.

Вазов ни учи как да се прекланяме пред изконните опори на българския национален дух – родната земя, родната история, родното слово. Вазов ни учи, че родният език е духовна крепост, помогнала на народа ни да устои на превратностите на времето.

Вазов ни учи как да пазим езика си от „чужди и наши“ посегателства, от отцеругатели и родоотстъпници. България е нашата безсмъртна родина, а Иван Вазов е певецът на стойностното и красивото в нея.

Вазов – това сме ние, защото великият творец ни е завещал най-прекрасното, което е носел в душата си, което му е помогнало със словото си да служи докрай на България.

*„Живота любех, но го не окрадох;
Българийо, аз всичко тебе дадох:
душа, сърце, любов, зари небесни,
от теб приети – върнах ти ги в песни.“*

Лирическа равностетка за достойно изпълнена мисия, увенчана със слава и безсмъртие!

Снежана Таскова

